

TRIVIUM EGYESÜLET
6/F SZÖVEG

Amíg mindenki mást csupán udvarias taps köszöntött, az utolsó díjazott nevének bejelentésekor a nézőtéren elszabadult a pokol. Egy emberként ugrottak talpra az elegáns ünneplők; tapsoltak, füttyögtek, kiabáltak, vagy éppen – elsősorban az ifjabb leányzók – sápadoztak és ájuldoztak. Vitathatatlan, hogy az Ötszázadik Díjátadó Gála e prominens szereplője rendkívüli népszerűségnek örvendett.

– Hölgyeim, uraim és mélyen tisztelt androgünök! – próbálta túlkiabálni az ovációt a ceremóniamester. – Következzen Merwil Kamambert, a Humán Galaxis legzseniálisabb technomágusa!

Merwil villogó konfettifelhőben, sejtelmesen hömpölygő széndioxidköd, aranyló tűzijáték és szikraeső közepette bukkant fel a színpadon. Az egyik pillanatban a köpcös ceremóniamester még egymagában állt, aztán a következőben már a nála egy fejjel magasabb, sportos alkatú, lenszőke hajú, ártatlan képű, kék szemű fiatalember társaságában. Az ifjú mágus ódivatú, hófehér szmokingkabátban és rövidnadrágban feszengett, elővillantva magazinokból és holovíziós híradásokból ismert, flegma, féloldalas mosolyát.

A pokoli hangzavar démoni kakofóniává fokozódott. Ütemes vastaps köszöntötte a népszerű vendéget. Tini lányok sikongtak és ájuldoztak, némelyek pedig nedves tangákat, elnyűtt nagyibugyikat és saját hívószámaikat sugárzó Fele-sem-igaz gyöngyöket hajigáltak a színpadra.

Az ifjú mágus nem láthatta lelkes rajongóit, hiszen az összes reflektor fénye reá szegeződött, és számára a nézőtér homályban maradt, ám hallotta az ovációt, és érezte az arcára, az orrára hulló ruhadarabok illatát és a homlokán kopogó gyöngyök keménységét.

– Köszönöm, köszönöm – motyogta kisfiús szégyenlősséggel. – Igazán nem kéne... ámbár... *a francba is...!*

Ököl nagyságú kamdroid bukkant fel a bugyizáporban, és olyan lendülettel rohant a képébe, hogy csaknem kiverte két metszőfogát. Aztán visszalibbent másfél tenyérnyire, majd ismét megpróbált ráközelíteni meghökkenve áldozatára. Merwil azonban méltatlankodva hátrébb lökte.

– Hé, te!

– Belenézést! – zümmögte a kamerarobot gépiesen. – A direktor kért maxiszuperközelít.

Aztán, ahogy Merwil pár villámocskát pattintott rá a mutatóujja körme alól, méltatlankodva visszaisszolt a zsinórpadlásra.

Eközben a ceremóniamester buzgón méltatta:

– ...a mikroklímás időjáráskontroll-elmélet megalkotója, a holoplazma-tematika átfómálója, a női lelkek elbűvölője...

– És a szabadneműeké is! – sikoltotta közbe egy rajongója. – Imádunk, Merwil!

Az ifjú a homlokát ráncolta. Előbb a bal szemöldöke foszforeszkált ezüstösen, majd pedig a jobb. Olcsó fogás, tudta ő is, de ezt várták el tőle, és ez a kis trükk mindig sikert aratott. Most is.

– Ó, látják?! – kommentálta a ceremóniamester. – Kétség sem férhet ahhoz, hogy a Tanács jól döntött, amikor a Showbiznisz kategóriában a Bűvészeti Nobel-díjat Merwil Kamambertnek ítélte!

Hangorkán. Gyöngyök, bugyik, még zoknik is. Meg egy alattomos bakancs.

– És jöjjön a fantasztikus mutatvány, melyhez fogható nincs az emberlakta világokon!

A színpad háttérfüggönye szétnyílt, s a holokivetítő háromszoros embernagy-ságban, 8HHD-ben játszotta le a nevezetes trükköt. A mágus mindkét keze villámgyorsan mozgott a teste előtt, és ujjai között egymás után jelent meg hat fekete biliárdgolyó. Feltűntek, eltűntek. Majd egy pillanattal később ismét megjelentek: hogy újfent a semmibe vesszenek. Merwil könnyedén zsonglörködött velük. A magasba hajigálta őket, mind a hatot, de nem érkezett vissza a kezébe csak egy. Néha egy sem. Aztán materializálódtak ezek a fekete golyók a legkülönbélebb helyekről: a füléből gördültek elő, máskor pedig fehér szmokingja *lapos* zsebéből vette ki őket, vagy éppen a szemgolyóiból pislogta ki őket, mint gyászos, nagy könnycseppeket. A fináléban felgyúrte szmokingja és inge ujját, s alkarja csupasz bőréből türemkedtek elő az éjfelete golyók, hogy aztán engedelmesen az ujjai közé gördüljenek! A különös gömbfelületek mattnak tűntek; nem csillant meg rajtuk a fény.

Tombolt a közönség.

– Hölgyeim, uraim, drága androgünök... íme Merwil Kamambert és a Hat Trükkös Fekete Golyó!

– Lyuk! – helyesbített önérzetesen az ifjú. – Hat Fekete Lyuk!

Ám ezt senki nem hallotta a rettentő hangzavarban. Talán még ő maga sem.

Vibrofanfárok harsogtak, aranyozott droid gördült be, tartókarjaiban magasra emelve a Nobel-díjat. Mögötte a Humán Territórium tiszteletreméltó főakadémi-kusai masíroztak kettős sorban; az idősebbek légpárnás tolószékben lebegtek. A díjat Bjornson Okten, a Humán Akadémia Elnöke adta át.

– *Jag är stolt över dig!* – kedélyeskedett. – Utánozhatatlan begolyózós trükkjéért... fogadja e díjat... melyre önön kívül még tizenegy jelölt ácsingózott! Bármelyikük méltó lehetett volna rá... ám mivel az akadémikusok szavazása döntetlen lett... és a sorshúzáson épp az ön nevét tartalmazó cetli csavarodott a mutatóujjaim köré... nyilván nem véletlenül... arra kérem, gyorsan vegye el tőlem ezt a súlyos izét, mielőtt a lábára ejte-e-eem!

Sietve nekilökte az ifjú mágusnak a Nobel-díjat. Merwil magához ölelte a harminckilós, aranyglóbuszt, és az ő térde is megroggyant a súly alatt. Aztán a feje fölé emelte. Ezt látva a még ülve maradt nézők is felugráltak, és állva ünnepelték a Föld legnépszerűbb és legelképezhető technomágusát.

És eljött *a pillanat*. A ceremóniamester fennhangon így szólt:

– Merwil Kamambert, az Akadémia nevében kérdezem: a díj mellé mit kívánsz jutalmul?

Merwil megremegett, mosolya szétesett. Alig rebbenő ajkakkal mondta ki vágyai netovábbját:

– Két hét szabadságot kérnék... már ha esetleg, netalántán lehetséges lenne.

Szavait döbönt csend követte: hiszen ily egyszerű dolgot még nem kértek a Nobel-díj ötszáz éves történetében! A díjhoz egykoron pénzjutalom járt, ám az évszázadok múlásával és az emberiség anyagi jólétének növekedésével ez egyre kínosabbá vált. Kétszáz évvel ezelőtt az akkori Nobel-díj bizottság eldöntötte, hogy a hasznavehetetlen pénz helyett olyasmit próbálnak adni, amire a nyertesek valóban vágnak! A Nobel-díjnak eddigre akkora presztízse lett, hogy a mindenkori vezetés támogatta a díjazottak „hóbortjait”, így a legdrágább és legextravagánsabb kívánságok is teljesülhettek. Az évek múlásával a nyertesek között sikk lett a másikat túllicitáló örültséget kívánni, így

komoly fizikusok, nagyszerű írók, drámai színészek kértek ultramból készült fürdőszobai csaptelepet, éneklő-táncoló. zenés időjárásjelentést, cuppanós csókokat Barbara Rubeolától, a szerelemmel cseppfertőző holosztártól, vagy azt, hogy döntőbírója lehessen a Miss Galaxy szépségkirálynő választásnak. Az elmúlt kétszáz év alatt másuk ugratása lett a trendi, 2494-ben azonban a Bűvészeti-díj nyertesének kérése mindenkit megdöbrentett.

Két hét szabadságot kér?? Mindössze „két hét szabadságot”... amikor akár azt is kérhetné, hogy az Emberiség Elnöke fejen állva trombitáljon, vagy az orrán át zümmögje el a Terra Territórium himnuszának vicces átíratát!

S hogy miért kért Merwil épp szabadságot? Mert ez az, amire évek óta nem volt módja. Amióta tizenhatodik születésnapján letette a mágusok Szent Hóbortusz-esküjét, éjt nappallá téve az emberiség érdekeit szolgálta. Hiszen a technomágusok hitvallása ez: „Ahol tudunk, segítünk. Ahol nem tudunk, ott is megpróbáljuk. Ha megpróbálni sem érdemes, minket akkor is odarángatnak.”

Merwil még a mágusok közt is a legelkötelezettebbek közé tartozott. Ment, bárhová hívták. Ha babazsúrban kellett bemutatnia híres trükkjét, megtette. Ha egy szenátor beiktatásán kellett beszédet mondania, szónokolt. Ha tűzijátékot kellett produkálnia, szikrákat pukkadozott. Ha halálos betegeket kellett gyógyítania...

...nos, akkor is mondott a szerencsétlennek pár megnyugtató közhelyet a mennyországról vagy a poklóról.

Éjjel-nappal dolgozott, kutatott, kísérletezett, bemutatókra járt. A „magánélet” szó szép lassan kifakult a szótárából. Nem vágyott másra, csak pár önfeledt napra, egy kis kikapcsolódásra: két hét nyaralásra valami isten háta mögötti világon, ahol senki nem tudja róla, hogy kicsoda, és ahol nem kell mágusnak lennie – csupán névtelen turistának.

Erre vágyott minden porcikájával: két hónap szabadságra!

Halk pukkanás hallatszott, ahogy egy alak materializálódott mellette a semmiből. Sáskaszerű, kétméteres, szürkészöld lény jelent meg alig karnyújtásnyira tőle, vaskos és kurta csápokkal, hátrabillentett torzosisakkal, száz, csillogó pöttyszemmel.

Egy xaxran!

Annak a szuperintelligens, idegen fajnak a tagja, amely az idegesítő kleptomániájával és szuperképességeivel évtizedek óta terrorizálta már az emberiséget. Váratlanul tűntek fel a semmiből – odateleportáltak, elragadták, amiért jöttek, s már le is léptek, mielőtt az áldozatuk felfoghatta volna, mi történik. Legtöbbször csak apróságokat csentek el, máskor egész áruházakat, minden készletével, de még a falaival és a tetőszerkezetével együtt is. Nemrég, egy jelentősebb xaxran-rajzás alkalmával a Sygma V kisebbik holdját is elcsaklították; egy gigászi fémhálóval vontatták el a keringési pályájáról.

A lény Merwillre vicsorgott, elragadta tőle a húszkilós aranyglóbuszt, aztán már el is tűnt.

– Nana! – kiáltott utána Merwil bosszúsan. – Állj csak meg, tolvaj!

Két fekete biliárdgolyót jelentetett meg maga előtt a levegőben; ugyanolyanokat, mint a híres-nevezetes trükkjében. A bal kezével belenyúlt a bal oldaliba hónaljig, és amikor a karját visszavonta, az aranyglóbuszt szorongató, döbrent xaxran grabancát markolta.

– Bocsi, de ez az enyém – rebegte. Visszavette Nobel-díját, majd pedig átlódította a csáprágóját értetlenül csattogató lényt a jobb oldali lyukba.

A xaxrannak nyoma veszett.

Merwil zavartan pislogott.

Az igazság az, hogy maga sem értette, hogy csinálta. Ösztönösen tette, hirtelen felindulásból. Soha ezelőtt egyetlen emberi lény sem volt még képes így elbánni egy xaxrannal.

Arról pedig végképp fogalma sem volt, hogy amikor ennek híre ment, nagyjából tízmilliárd xaxran kezdett el csuklani az idegességtől szerte az univerzumban.